

Ewald Frank

kázané dňa 25. 06. 1989, 14:00, Zürich, Švajčiarsko

Izaiáš 57: „*Stvorím ovocie rtov, pokoj,
hojný pokoj ďalekému i blízkeму, hovorí Hospodin,
a uzdravím ho.*”

vysielané 4. 2. 2016

Akí vďační môžeme byť Pánovi za všetky Jeho prejavy lásky, ktoré sme už od Neho obdržali, za tú veľkú prednosť, že môžeme veriť tak, ako hovorí Písmo, nie len polovičným srdcom, ale z celého srdca byť pri veci.

Myslím, že budeme stručne preberať Slovo, možno niekoľko myšlienok o Prísloviach 4, tým sme predsa začali. Tu ide o cestu, ktorou máme ísť, ktorá jasne svieti – ako stojí napísané. Príslovia 4:18, veľmi známe slovo, nám všetkým dobre známe:

[18] *Ale chodník spravodlivých je ako jasné svetlo ranné, ktoré svieti viac a viac, dokiaľ nestojí deň na výši.*

Aké nádherné slovo, cesta spravodlivého, tých Bohom ospravedlnených, omilostených, je ako jasné svetlo rána, ktoré svieti viac a viac.

A taktiež tá myšlienka vo verši 23, áno, už verš 22... Mohli by sme všetko čítať ešte raz, verš 22: „***Lebo sú životom tým, ktorí ich nájdu, a celému ich telu lekárstvom.***” [Pr 4:22]

A potom napomenutie:

[23] *viac ako všetko, čo treba strážiť, stráž svoje srdce, lebo z neho pochádza život, [od neho život závisí].*

Ako ho môžeme strážiť? Boh nám k tomu musí darovať milosť, áno, Boh nám k tomu daruje milosť, nevypustiť do nášho srdca nič, čo by mohlo spôsobiť škodu alebo skazu, ale ako hovorí Písmo: „***Blahoslavení čistého srdca, lebo oni Boha uvidia.***” [Mt 5:8]

Boh nech nám daruje a zachová čisté srdce z milosti, srdce, ktoré verí a miluje, srdce plné najsvätejších pohnútok, plné viery a lásky, srdce, ktoré Boha vierou ctí.

Ďalej to tu pokračuje, verš 24:

[24] *Odstráň od seba prevrátenosť úst a vzdial' od seba krivolakosť rtov.*

[25] ***Tvoje oči nech hľadia priamo vpred a tvoje viečka nech sa dívajú priamo pred teba.***

[26] ***Urovnaj stezku svojej nohy, a nech sú upravené všetky tvoje cesty.*** [Pr 4:24–26]

Boh nech nám to daruje. On nech nám ukazuje túto priamu cestu, ktorá je bez prekážok, túto cestu, ktorou môžeme s Ním kráčať, túto urovanú cestu, tú nech daruje tebe, mne a nám všetkým.

Potom stojí:

[27] ***Neuhni sa ani napravo ani naľavo; odvráť svoju nohu od zlého.*** [Pr 4:27]

I ku tomu nech nám Boh daruje milosť. Prejdime ďalej ku prorokovi Izaiášovi 57, nádherné slovo, ktoré nadväzuje na túto tému, Izaiáš 57 od verša 14:

[14] ***A On povie: Nasypťe, nasypťe, urovnajte cestu! Odpracte závalu z cesty môjho ľudu!***

[15] ***Lebo takto hovorí Vysoký a Vznešený, ktorý obýva večnosť, ktorého meno je Svätý: Bývam na výsosti a na svätom mieste a s tým, kto je zdrveného a poníženého ducha, oživujúc ducha ponížených a oživujúc ich srdce zdrvených.***

To nech dnes Pán daruje v tejto hodine každému jednotlivcovi. On vie, čo potrebujeme a On je schopný to i dať a urobiť, nanovo oživiť srdce sklúčených a ducha zlomených, zdrvených.

[16] ***Lebo sa nebudem naveky pravotiť ani sa nebudem večne hnevať, lebo by zmizol duch spred Mojej tváre i duše, ktoré som Ja učinil.***

[17] ***Pre nepravosť jeho lakomstva som sa rozhneval a zbil som ho, skryl som Svoju tvár a hneval som sa, a tak išiel odvrátený cestou svojho srdca.*** [Iz 57:16–17]

Toto slovo sa ma veľmi dotklo.

Boh sa hneval na Svoj ľud, keď išiel cestou, ktorú si sám vyvolil.

Boh ukázal cestu Svojmu ľudu a aj ju pripravil. Len na tejto Božej ceste vo viere a v poslušnosti na nás môže spočívať Božie požehnanie. Dokonca aj

keď sú to Božie deti, ale idú svojimi vlastnými cestami, nemôžu počítať s Božím požehnaním. Iba na Božích cestách, alebo v jednotnom čísle: na Božej ceste, nám Pán môže dať Svoje plné požehnanie.

Tu stojí, že šli cestou svojho srdca, cestou, ktorú si sami zvolili [na konci verša 17 podľa nem. prekladu]. Ale Boh vo Svojej milosti i tam zasiahol a to je to nádherné.

Ja nepatrím medzi tých, ktorí chcú, aby boli ľudia presadení do neistoty, radšej patrím medzi tých, ktorí sa starajú o to, aby sme s Božou pomocou vyšli z neistoty von a dospeli do istoty.

Trúfam si povedať, že čas ciest, ktoré sme si sami zvolili, pre nás skončil v tom okamihu, keď sme z milosti Božej poznali cestu Božiu pre tento čas a ochotne sme postavili svoje nohy na túto cestu pokoja a môžeme po tejto vybudovanej ceste kráčať. Môžete na to povedať Amen? Je to tak.

Ale v Slove máme opísané oba stavy, ten predchádzajúci i ten nasledujúci. Nikto nech sa nenechá nepriateľom znepokojovať, keď hovorí: „Nuž počkaj, ideš teraz po vlastnej ceste, alebo ideš po Božej ceste?“!

Tak iste, ako nás Boh vyňal, vytiahol zo všetkých našich vlastných ciest, z denominácií a cirkví a predstáv a tak iste, ako nám zjavil, o čo v tomto čase ide a tak iste, ako nám túto cestu z milosti ukázal, tak iste smieme po nej kráčať. Nie je to tvoja ani moja cesta, je to cesta Božia s Jeho ľudom na základe Jeho Slova v tomto čase.

Dúfam len, že to prenikne hlboko a stane sa to v našich srdciach blaženým zjavením, pretože niekedy sa môže stať, že nepriateľ so všetkou svojou lstivosťou a zákernosťou vezme vzácne biblické miesta a spôsobí nepokoj v Božích deťoch.

Čas vlastných ciest skončil v tom okamihu, keď sme vykročili na cestu Božiu a touto cestou budeme môcť z milosti kráčať až do konca.

V Izaiášovi 57 ešte verš 18 až 21. Tu stojí:

[18] ***Vidím jeho cesty, a však ho uzdravím a povediem ho a nahradím rôznym potešením jemu i tým, ktorí s ním smútili.***

[19] ***Stvorím ovocie rtov: Pokoj, hojný pokoj ďalekému i blízkeму, hovorí Hospodin, a uzdravím ho.***

To tak Boh chcel a to učinil. Pokoj pre tých vzdialených, pokoj pre tých blízkych. Ku tomu by som chcel čítať z listu Efežanom kapitola 2, kde je nádherná paralela, ktorú tu Pavol ukázal zo Starého do Nového zákona.

Efežanom kapitola 2 od verša 13: **„Ale teraz ste v Kristu Ježišovi vy, ktorí ste boli kedysi ďalekí, stali ste sa blízkymi v krvi Kristovej.”**

Vidíte to? Prorok Izaiáš povedal pokoj blízkym, pokoj tým vzdialeným, tu máme v Novom zákone potvrdenie. Čítam ešte raz od verša 13: [podľa nem. prekladu]

[13] **Ale teraz v Kristovi Ježišovi vy, ktorí ste boli kedysi ďalekí, stali ste sa blízkymi v krvi Kristovej.**

[14] **Lebo On je náš pokoj, On, ktorý obe časti spojil do jednoty a zboril aj priehradný múr.**

[15] **Potom, čo skrze obetovanie Svojho tela zrušil zákon s jeho prikázaniami a rôznymi nariadeniami, aby tých dvoje, židov i pohanov, stvoril v Sebe v jedného jediného nového človeka, ktorý je tvorcom pokoja.** [Ef 2:13–15]

A počúvajte, čo teraz ešte prichádza v ďalších dvoch, troch veršoch:

[16] **Aby zmieril oboch v jednom tele s Bohom skrze kríž, zabijúc na ňom nepriateľstvo.**

[17] **A prišiel a zvestoval pokoj vám ďalekým i pokoj blízkym ako radostnú zvest.** [Ef 2:16–17]

Pre mňa je to vždy niečo veľmi mimoriadne, keď v Starom a Novom zákone nachádzam tú istú vec – tam je oznámenie a tu uskutočnenie – potom moje srdce jasá. Pre mňa to znamená veľmi, veľmi mnoho, znamená to všetko. V Novom zákone máme dôkaz, že všetky predpovede Starého zákona sa naplnili.

Pokoj tým blízko stojacim – to bol izraelský národ. Pokoj tým ďaleko stojacim – to boli všetky národy, všetky jazyky a národnosti. V Kristovi boli zjednotení všetci, ktorí prijali milosť a spásu. Tí vzdialení i tí blízki boli premenení na nových ľudí, ktorí činia pokoj.

Skladateľ piesní spieva: *„Keď pokoj s Bohom preniká moju dušu.”*

Keď tu čítam to slovo radostná zvesť (v nemeckom preklade) vo verši 17: **„A tak prišiel a zvestoval pokoj vám, tým vzdialeným a rovnako i pokoj tým blízkym, ako radostnú zvesť, ako evanjelium.”** [Ef 2:17]

Toto slovo pre mňa nadobudlo od určitého času v hoteli v Manile úplne nový význam. Bol som vo výťahu a so mnou boli Američania v rovnakom výťahu a trochu uvoľnene sa medzi sebou rozprávali, ale padlo tam slovo prebudenie. A pretože padlo slovo prebudenie, musel som sa toho automaticky chytiť a spýtal som sa: „Mysleli ste to len ako vtip, alebo ste skutočne mysleli prebudenie, ktoré má Boh darovať?”

A jeden z nich povedal: „My skutočne mienime prebudenie, ktoré má Boh darovať. My sme zo Spojených štátov, sme misionári na Filipínach.”

Povedal som: „Potom ste vy tí správni partneri pre rozhovor, na ktorý som čakal.” A tak to potom aj bolo. Niekoľkokrát sme šli výťahom hore a dolu a rozprávali sme sa. To sa taktiež dá, čas ubieha i vo výťahu. Ale potom sme si všimli, že musíme z výťahu vystúpiť a spolu hovoriť.

Aby som tú dlhú vec skrátil, jeden z nich sa ma spýtal na brata Branhamu. Stručne sme sa rozprávali a spomenuli niekoľkých evanjelistov. Ja som v tej veci vždy veľmi taktný, najmä Američanom hovorím: „Počúvajte, ja som bol predsa na zhromaždeniach a bolo tam mnoho evanjelistov, takí a takí, takí a takí a medzi nimi bol aj William Branham.” Ja sa vždy snažím byť k ľuďom taktný.

„Nuž, William Branham?!” – keď padlo toto meno, povedal: „Počúvaj, s tebou musím hovoriť.”

„Dobre,” povedal som, „preto som predsa tu.”

A teraz to prišlo. Povedal: „Môj otec bol vo Phoenixe v Arizone na zhromaždeniach Williama Branhamu a rozprával nám o tom, čo Boh v tých zhromaždeniach konal. Nikdy som ho nevidel, nikdy som ho nepočul. Ale čítal som životný príbeh Williama Branhamu a chcel by som rád o ňom vedieť viac.”

Povedal som „Veľmi rád”.

A potom nasledoval ešte jeden rozhovor, na ktorom sa zúčastnilo ešte ďalších niekoľko ľudí a teraz prichádza ten bod, ktorý ma veľmi hlboko zasia-

hol a dotkol sa ma. Povedal som týmto bratom: „Počúvajte, William Branham nebol len muž, skrze ktorého Boh konal veľké divy a znamenia, on bol mužom s Božou zvesťou pre tento čas.” A keď som to povedal, spomenul som si mimovoľne na 11. jún 1933, keď ten hlas z toho svetla, z toho svetelného oblaku, povedal:

Tak ako bol Ján Krstiteľ poslaný pred prvým príchodom Krista, tak si ty poslaný so zvesťou, ktorá predíde druhému príchodu Krista.

A keď som to tak vyslovil, zachvátila ma hlboká bolesť, veľmi hlboká bolesť a pýtal som sa sám seba, kde je táto zvesť, ktorá má predchádzať druhému príchodu Krista? Čo sa s nej a s ňou všetko učinilo?

A keď potom ešte prišla ďalšia otázka: „Ako je to so všetkými tými branhamistami, ktorí sa vydali všetkými možnými smermi?” – to bolo to posledné bodnutie dýkou, ktoré som ešte potreboval.

Keď som sa vrátil do svojej izby a pokľakol som pred Pánom, začal som horko plakať a povedal som: „Pane, Ty si poslal Svojho služobníka a proroka, on nám zvestoval Tvoje Slovo, čo sa z toho všetkého stalo?” A mohol som len povedať: „Pane, ujmí sa ma, ujmí sa nás všetkých, ujmí sa Svojej veci milostivo ešte raz a pomôž nám, že by sme nielen hovorili, že Boh niekoho poslal a že existuje nejaká zvesť, ale že by sme mohli veľmi konkrétne povedať: Je to božská zvesť, ktorú prinášame a ktorej je potrebné veriť, aby bolo napravené všetko predtým, ako sa Pán môže vrátiť, aby tých Svojich vzal domov.”

Potom ma akosi potešilo, že som zrejme vo svojej nasledujúcej knihe už zmienil väčšinu bodov, aby som ukázal, o čo Bohu v tomto čase skutočne ide: Nie len, aby sme boli nadšení z nejakého človeka, alebo o ňom hovorili, ale že by sme skutočne skrze božské zjavenie vedeli: To Boh zaslúbil a to teraz koná na základe Svojho Slova, a všetko, čo nechal dopredu oznámiť, sa teraz naplňa.

Vy viete, v živote sú hodiny, počas ktorých musíme prejsť určitými vecami a činí nám to dobre. Je to proces očisťovania, vedie nás to hlbšie do Božej veci. Činí nás to ešte závislejšími od Boha, ešte viac, ako už sme. A vidíme, že sami od seba nedokážeme absolútne nič činiť, ale že Boh je schopný všetko činiť.

Mne to dobre učinilo.

Chcel by som nielen môcť povedať: „Boh poslal zvesť, ktorá musí predchádzať druhému príchodu Krista”, chcel by som túto zvesť niest'. Chcel by som sa starať o to, aby bol Boží ľud vskutku informovaný o veciach, ktoré majú byť napravené, vyrovnané, odstránené, áno, aby bolo všetko uvedené do správneho stavu – a bude to uvedené do správneho stavu. Veríme, že Pán pri tom pomôže. My všetci sme len ľudia, ale On je Boh a On sedí na tróne a On všetko slávne a nádherne uskutoční.

Z proroka Izaiáša kapitoly 26 by som chcel taktiež krátko čítať, čo sa týka témy cesty Pánovej, v Izaiášovi 26:7 od verša 7 stojí:

[7] *Cesta spravodlivého je priama cesta. Priamo vedie cesta spravodlivého, Ty ju urovnávaš.*

[8] *Ešte aj na ceste Tvojich súdov očakávame na Teba, Hospodine; po Tvojom mene a po rozpomienke na Teba (alebo po tom chváliť Ťa) túži naša duša.* [Jes 26:7–9]

Nenachádzame tu vyjadrené to, čo pohybuje nami a čo my v sebe nosíme? Po Tvojom mene, po Tvojej chvále, po tom, aby bolo Tvoje meno ctené, posvätené a oslávené, po tom túžime v našich srdciach!

Ďalej vo verši 9 stojí: **„Svojou dušou túžim po Tebe v noci, áno, svojím duchom v sebe Ťa hľadám zaskora ráno; lebo keď posielaš Svoje súdy na zem, obyvatelia okruhu sveta sa učia spravodlivosti.”** [Jes 26:9]

Ale ak ich Boh nepritiahne, ak ich neosloví a im nepomôže, tak neprídu. V tomto okamihu súdy príliš nevidíme v súčasnosti vidíme, ako sa zjednotená Európa blíži ku svojmu vrcholu na všetkých troch stupňoch a na základe biblického proroctva môžeme povedať, že sme dorazili na záver dní. Čas prichádza ku svojej špičke, náhli sa a my smieme pozdvihnúť naše hlavy, pretože vieme, že sa naše vykúpenie priblížilo.

Verte mi to: My sme, a to môžem povedať bez preháňania, ten najlepšie informovaný ľud, ktorý na zemi existuje. Skrze zjavenie prorockého Slova, vlastne skrze prorockú službu, sme obdržali taký hlboký náhľad do diania v konečnom čase, ako to na zemi nie je možné nájsť.

Musíme tu i tam hovoriť s inými ľuďmi, aby sme zistili, kam sa uberajú ich myšlienky, bez toho aby vedeli, čo sa teraz v skutočnosti deje. Boh má Svoju cestu so Svojím ľudom a po tejto ceste by sme chceli kráčať. Všetko ostatné pozorujeme, berieme to do úvahy, aby sme z toho rozpozнали, ako neskoro je na svetových hodinách a ako blízko je príchod nášho milovaného Pána.

Chcel by som narychlo čítať ešte dve, tri biblické miesta a síce z druhého listu Timoteovi kapitola 1. Nejde mi len o to, aby sme o týchto veciach počuli, ale že by sa pre nás stali istotou. Že by boli odstránené i posledné pochybnosti a naša viera bola živá a zakotvená v Slove, aby nás viac nič nemohlo sem či tam pohnúť. Čítam z 2. listu Timoteovi kapitola 1 verše 12 až 14, veľmi známe miesto, chcel by som to však porovnať s iným miestom:

[12] ***Pre ktorú príčinu aj toto trpím, ale sa nehanbím...***

A teraz prichádza ten výrok:

[12] ***... lebo viem, komu som uveril, kto je ten, v ktorého som zložil svoju dôveru a som si istý, že je dostatočne mocný zachovať až do toho dňa vo mne to, čo do mňa vložil.***

A teraz prichádza ten bod:

[13] ***Za vzor zdravých učení maj tie, ktoré si počul odo mňa vo viere a v láske, ktoré sú zakorenené v Kristovi Ježišovi.***

[14] ***To tebe zverené vzácne imanie stráž a zachovaj Svätým Duchom, ktorý v nás prebýva.*** [2Tim 1:12–14]

To je veľmi, veľmi dôležité. Každé zjavenie, ako viete, ktoré prichádza od Boha, prichádza skrze Svätého Ducha. Ono nám je Bohom darované, ale musí skrze Svätého Ducha v nás prebývať, byť zachovávané ako božské zjavenie, musí v nás zotrvať, aby potom bolo zapečatené.

Ešte raz budem musieť hovoriť nevyhnutne o zapečatení, pretože mám ten dojem, že tomu niektorí nerozumejú, ale dovoľte mi to tu teraz tak dopredu povedať. Zapečatuje sa predsa obsah, zapečatuje sa dokument, nezapečatuje sa nejaký vzduch alebo myšlienky. Ak sa na niečo dáva pečať, tak tam musí byť niečo vzácne, nejaká zmluva alebo čokoľvek to je, niečo niekde tam musí byť prítomné, aby to malo zmysel a účel dávať na to pe-

čať. Nejaké myšlienky a vzduch určite nebudú zapečatované, ani pocity, ktoré človek môže mať – musí tam byť niečo viac. Ale o tom ešte budeme hovoriť.

Boh zapečatí to, čo On sám do nás vložil skrze zjavenie Ducha, pečatou Ducha. Nezapečatí to, čo hovoria ľudia, ale to, čo nám bolo zo Slova skrze Ducha zjavené.

[14] ***To tebe zverené vzácne imanie stráž a zachovaj Svätým Duchom, ktorý prebýva v nás.***” [2Tim 1:14]

Dve myšlienky by som tu chcel postaviť jednu proti druhej, tu tá prvá v jednotnom čísle vyslovená: „Pretože ja viem, kto je ten.” Teraz by som chcel čítať z druhého listu Timoteovi tretej kapitoly, druhý list Timoteovi kapitola 3 verš 14: „***Ale ty zostávaj v tom, čomu si sa naučil a čo sa ti stalo plnou istotou...***”

A teraz prichádza to „Ty”:

... ***ty predsa vieš, akými učiteľmi si bol učný.***” [2Tim 3:14]

Nie len, že Pavol mohol povedať „ja viem”, ale píše Timoteovi, svojmu spolupracovníkovi, svojmu spolubojovníkovi v Kristovi: „***Ty predsa vieš, od akých učiteľov si sa to naučil.***”

Boh v Cirkvi ustanovil apoštolov, prorokov, pastierov, učiteľov a evanjelistov. Učenie, ktoré prichádza od Boha, je isté a stáva sa istotou nielen tomu, kto ho má prednášať alebo predkladať, ono je skrze Svätého Ducha všetkým zjavené úplne rovnako. Nie len ten, kto to predkladá, ten kto prináša, má istotu, ale poslucháči majú skrze Svätého Ducha rovnakú istotu.

Ja skutočne verím, milí bratia a sestry, že verím presne tak, ako Pavol a brat Branham verili a učili. A myslím, že to isté môže byť povedané o nás všetkých. My predsa netancujeme okolo zlatého teľaťa a nehovoríme: „To boli Boží muži, ku nim Pán hovoril, Pán im to zjavil,” a potom sme možno kvôli tomu rozžiarení.

Nie, to vidíme úplne inak. To, čo Boh týmto mužom zjavil a čo im zveril, to nám sprostredkovali. Bola to predsa ich úloha, bolo to ich Božím poverením, ktoré spočívalo v tom odovzdať to, čo od Boha obdržali ďalej. A ten istý Svätý Duch, ktorý to zjavil im, ten to z milosti zjavil i nám.

Skutočne verím, že božstvo, krst, vlastne všetko biblické vidím tak, ako nám to je v Biblii Božími mužmi odovzdané, mužmi, ktorí mali skrze zjavenie Ducha veci predkladať. Na 100 % je to tá istá reč: „**Jeden Pán, jedna viera, jeden krst...**” [Ef 4:5], jedna cesta, jedna pravda, jeden život, všetko jedno, pretože to prichádza od jedného Boha. A existuje len jedno jediné telo a týmto jediným telom je telo Kristovo a toto jedno telo má len jednu hlavu a touto hlavou je Ježiš Kristus Sám.

Myslím, prepáčte, niekedy je vhodné byť pokorný, ale ak nám to bolo od Boha zjavené, potom nad tým môžeme jasať, môžeme byť za to vďační a nielen stále chodiť a hovoriť: „Ach, áno,” ale raz byť vďační, nie namyslení, ale vďační. Boh chce ľudí, ktorí sú vďační za to, čo On na nich vykonal, vďační za to, čo im mohol darovať.

Pavol povedal: „**ja viem**” a Timoteovi píše: „**ty vieš**”.

Presne tak je to s nami dnes. Nie len tí jednotliví Boží muži vedeli, ale aj my to vieme. Nie len oni to poznali, aj my sme poznali. Nie len oni verili, i my veríme tak, ako povedalo Písmo. Rád sa v tej veci opakujem: Boh mal Svojich hovorcov, ale nie preto, aby sme týchto Božích mužov oslavovali – ku tomu nie sú určení – ale aby sme z ich úst počuli Božie Slovo a boli vďační.

Chcel by som čítať ešte jedno miesto z Jánovho evanjelia a to mne a nám všetkým presne ukazuje, o čo ide tým, ktorí boli Bohom poslaní. Z Jánovho evanjelia 7. kapitoly, evanjelium Jána kapitola 7 od verša 14, veľmi dôležité slovo:

[14] ***A keď už bol stred sviatku, odišiel Ježiš hore do chrámu a učil.***

[15] ***Vtedy sa divili židia a hovorili: Ako zná tento písma, keď sa neučil?***

[16] ***Na to im odpovedal Ježiš a riekol: Moje učenie nie je moje, ale Toho, Ktorý ma poslal.***

[17] ***Ak niekto chce činiť Jeho vôľu, ten bude vedieť o tom učení, či je z Boha, alebo či ja hovorím sám od seba.***

Zastavme sa pri tomto verši na chvíľu. To isté sa týka i tohto času.

Božské učenie a zvestovanie prijímú a veria len tí, ktorí sú pripravení plniť Božiu vôľu, ktorí neprišli len preto, aby počuli niečo, čo by mohli kritizo-

vať, ale ktorí prišli s úprimným srdcom, aby počuli Slovo, aby počuli pravé učenie, ako je to tu povedané, náš Pán hovorí: **„Moje učenie nepochádza zo mňa, ale z Toho, Ktorý Ma poslal.”**

To isté mohol povedať Pavol. Raz písal „evanjelium Kristovo”, potom písal „evanjelium Božie” a potom hovorí: **„Podľa môjho evanjelia, ako to učím vo všetkých zboroch.”** Evanjelium Božie je evanjelium Ježiša Krista a evanjelium Ježiša Krista je evanjelium všetkých apoštolov. Je to naše evanjelium, jedno a to isté evanjelium. A preto to Boh tak učinil, aby to všetko spočívalo v tejto plnej jednote.

Veľmi dôležité, verš 17:

„Ak niekto chce činiť Jeho vôľu...” [Jn 7:17]

Potom áno.

Ale ak nie je pripravený činiť Božiu vôľu, čo potom?

Potom mu to nebude zjavené. Potom by niekto mohol aj vstať z mŕtvych a priniesť božskú zvesť, ale neverili by mu.

Len ak je ten človek pripravený nechať sa napraviť, odvrátiť sa od svojich vlastných ciest a vykročiť na cestu Božiu, to čo je krivé vyrovnať a to nerovné učiniť priamym... Ako stojí napísané. Len vtedy, ak sú ľudia z celého srdca pripravení konať Božiu vôľu, spoznajú, či bol nejaký muž poslaný Bohom. Potom spoznajú, či bol Bohom poslaný, aby učil, a povedal to, čo musí byť povedané.

Čítam to ešte raz: [Jn 7:17]

„Ak niekto chce činiť Jeho vôľu, ten bude vedieť o tom učení, či pochádza od Boha, alebo či ja hovorím sám od seba.”

Tu by sa dala skutočne položiť otázka: Prečo všetci veľkí evanjelisti v Spojených štátoch, ktorí vďačia za svoju službu božskému povolaniu brata Branhamu, pokračovali po svojich vlastných cestách?

Najväčší z nich požiadal brata Branhamu, či na neho môže položiť ruky – chcel sa za brata Branhamu modliť, aby nekázal veci, ktoré ľudia nemajú radi, ale aby im hovoril niečo príjemné.

A vy poznáte odpoveď brata Branhama, povedal: „Brat, ak ty dovoľíš mne, aby som na teba vložil ruky a modlil sa za teba, aby ti Boh pomohol a daroval ti milosť, potom môžeš vložiť ruky na mňa.“

Čo to bolo? Veľkí muži, ale neboli pripravení konať Božiu vôľu.

Ospevujú brata Branhama: „Bol to veľký Boží muž, nikto sa mu nevyrovnal!“

Áno, a? Prečo potom neveria tomu, čo učil?

Lebo nie sú pripravení konať Božiu vôľu. Stálo by ich to príliš veľa – ich povest', ich meno, ich milióny a tak ďalej – nie sú pripravení priniesť obeť.

Milovaní, v tom sa môžeme považovať za šťastných. Boh utvoril naše srdce. Učinil ho také, aby sme boli pripravení plniť jeho vôľu, a preto nám ju aj zjavil.

Milé srdce, ide o to plne a cele sa vzdať vnútorného odporu a povedať: Pane, hovor, počúvam a som pripravený robiť, čo mi povieš.

Čítam ten verš do konca a potom verš 18:

(17) Ak niekto chce činiť jeho vôľu, ten bude vedieť o tom učení, či je z Boha, a či ja hovorím sám od seba.

(18) Ten, kto hovorí sám od seba, hľadá svoju vlastnú chválu; ale ten, kto hľadá chválu toho, ktorý ho poslal, ten je pravdivý, a nepravosti v ňom niet.

Ten, kto bol poslaný Bohom, nehovorí sám zo seba, neprezentuje svoj vlastný program, svoje učenie, svoj smer viery, ale hovorí v mene Pánovom to, čo mu Boh zveril, a prináša to, čo musí byť Božiemu ľudu predložené, bez toho, aby sám sebe pripisoval čo len najmenšiu zásluhu.

Zhrňme to.

Boh má na zemi ľudí, ktorí sú určení byť s Ním vo večnosti, ľudí, za ktorých Kristus zomrel na Golgote, za ktorých bola preliata krv zmierenia a vykúpenia, ľudí, ktorí veria, ako povedalo Písmo. Oni prichádzajú k Pánu, opúšťajú svoje vlastné cesty a idú cestou Pánovou podľa slova Písma – človek opustí svoje cesty a nasleduje Pána: [Iz 55:7–9]

„O koľko vyššie sú nebesia nad zem, sú Moje cesty vyššie ako vaše cesty a Moje myšlienky vyššie ako vaše myšlienky.“

Boh chce, aby sme mysleli Jeho myšlienky, chodili po Jeho cestách a tak s Ním v Jeho mene dosiahli cieľ.

Boh nech nám daruje, aby toto jasné zvestovanie ako biblická zvesť dosiahlo všetky národy, jazyky a národnosti ako mocný zvuk trúb. Stane sa to, nerobte si v tej veci ani tie najmenšie starosti, náš Pán to predsa už povedal: **„Toto evanjelium kráľovstva...“** [Mt 24:14]

Čo znamená slovo evanjelium? Radostná zvesť!

Ale nielen tak v bežnom zmysle „radostná zvesť“.

Mnohé veci môžu byť radostnou zvesťou. Keď niekto vyhrá v lotérii a povie to inému, ten si tiež myslí, že to bola radostná zvesť.

Tu ide o niečo úplne iné: O spásnu zvesť, o radostnú zvesť, ktorá prichádza od Boha. Radostná zvesť, ktorá prichádza od Boha, je zvesťou spásy. A táto Božia zvesť spásy, toto evanjelium Ježiša Krista, toto plné evanjelium, to smieme z milosti prinášať všetkým národom, jazykom a národnostiam. Dovtedy koniec ešte nemôže prísť. Je blízko, ale ešte nie je tu. Najprv musí byť splnená úloha a potom sa Pán vráti, aby vzal domov tých, ktorých mohol vyvolať von zo všetkých jazykov, národov a národností, ktorých mohol z celého sveta pripraviť.

Speváci to spievali: *„Prichádzajú z východu a západu, prichádzajú zo severu a juhu.“*

Boh to učiní. Mám len jednu jedinú prosbu: Myslite na mňa, aby som bol nájdený vo vôli Božej, že by všetko, čo sa deje, skutočne sa dialo podľa Jeho dokonalej vôle. Chcel by som činiť Jeho vôľu. Boh nech mi ju zjaví, nech mi ju ukáže, som pripravený zo srdca konať to, čo by On chcel, aby bolo činené.

Jemu, tomu živému Bohu, nech je vzdaná vďaka, chvála, sláva a uctievanie za všetko v mene Ježiša.

Amen.

Povstaňme sa a spoločne ďakujme Pánovi.

Verný Pane, Ty si prítomný, ďakujem Ti za to. Ty si ku nám hovoril.

I keď tu stojím telesne slabý, Tvoje Slovo je Božou mocou.

Hallelujah.

Verný Pane, Ty si z tých, ktorí stáli vzdialení, učinil blízko stojacich, ľudí, ktorí smú stáť blízko pri Tebe, Bože, môžu byť v Tebe a Ty v nich.

Milovaný Pane, my sme Tebe a Tvoje Slovo prijali z celého srdca, z celej duše a ak by sme mohli, tak by sme padli k Tvojim nohám a vyplakali sa a našim slzám nechali voľný beh, aby sme Ti poďakovali.

Milovaný Pane, prijmi vrúcnu vďaku za lásku, ktorú si na nás zjavil, ktorú si nám preukázal skrze Tvoje utrpenie a zomieranie, pretože nie ktovie čím, ale skrze Tvoju smrť na kríži sa tí ďaleko stojaci stali blízko stojacími. Pretože Boh bol v Kristovi a zmieril svet Sám so Sebou.

Milovaný Pane, Ty si naším Bohom. Ďakujeme Tebe aj za to, že si nám ukázal Svoju cestu, túto božskú cestu, ktorá svieti stále jasnejšie, až kým neprepukne denné svetlo a nerozžiari sa slnko Spravodlivosti.

Chválime Ťa a uctievame, milovaný Pane.

Ty si nám daroval srdce, ktoré je pripravené, ochotné činiť Tvoju vôľu, prijímať Tvoje poučenie. Pane, ku nám môžeš hovoriť, my Ťa chceme počúvať, radi počúvať.

Hallelujah, chvála, sláva a česť Tebe, tomu živému Bohu, Bohu Abraháma, Izáka a Jakoba. Vskutku, Ty nie si Bohom mŕtvych, ale Bohom živých. Sme tu zhromaždení pred Tvojou tvárou, aby sme Ti prinášali vďaku.

Všetkých, ktorí pozdvihli svoje ruky, Ti teraz posväcujeme. Verný Pane, Ty poznáš každú núdzu, Ty vieš, čo sa v nich odohráva, ó Pane, či už je to vec tela, ducha alebo duše. Pane, Ty si sa nám predsa stal všetkým vo všetkom, učiň im dobre podľa Svojej milosti, podľa Svojho zaslúbenia.

Teraz máme spoločnú modlitbu a prosbu: Pane všemohúci Bože, žeby si nedosiahol len všetky národy, národnosti a jazyky, ale prenikol aj do všetkých denominácií, do všetkých náboženstiev, žeby si daroval taký prelom, aký na zemi ešte nikdy nebol. Môj Bože, môj Bože, predtým, ako sa dvere milosti naveky zavru, predtým, ako na zem prídu Božie súdy, milovaný Pane, otvor všetky tieto duchovné väzenia. Môj Bože, môj Bože, prosíme Ťa o to. Čiň niečo, čo sa ešte nikdy na zemi nedialo. Pohni nebesami a ze-

mou! Ty to urobíš, pretože si to tak zaslúbil. Ty hovoríš: „**V tých dňoch nepohnem len zemou, ale i nebesami i zemou.**”

Hallelujah. My žijeme v týchto dňoch. Daroval si nám božskú zvesť, božskú spásnu zvesť a poučenie. Ďakujeme Ti za to. Sme pripravení činiť Tvoju vôľu. Ukáž nám ju a pomôž nám pri tom, že by to nezostalo len pri našom chcení, ale skončilo až pri uskutočnení.

Tebe, všemohúcemu Bohu ďakujem za všetkých tých mnohých bratov, obzvlášť na Filipínach, milovaný Pane. I za tých viac ako 20 bratov, ktorí slúžia Slovom, ktorých si priviedol späť, ó Pane, ktorým si daroval milosť.

Milovaný Spasiteľu, Ty sa nado všetkými zmiluj, vo všetkých jazykoch, národoch a národnostiach, vo všetkých etnických skupinách.

Ďakujem Ti za túto bohoslužbu dnes popoludní, ktorá prebehla v jednoduchosti a napriek tomu boli vyjadrené nádherné myšlienky.

Ty buď chválený a velebený, Pane všemohúci Bože, v mene Ježiša Krista nášho Pána.

Amen.